

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Ο Χίτλερ στον πόλεμο : Τι συνέβη πραγματικά;

από A.V. Schaerffenberg

Μέρος 5

Κεφάλαιο 4: Πρελούδιο στον πόλεμο

Αντιστέκεστε σε κάθε είδους ειρήνη. Θέλετε την αιώνια επανάληψη του πολέμου και της ειρήνης."

Φρίντριχ Νίτσε
Εισαγωγή, Έτσι μίλησε ο Ζαρατούστρα

Όταν το Τρίτο Ράιχ γεννήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 1933, οι αντίπαλοι τόσο εντός όσο και εκτός Γερμανίας ήταν πεπεισμένοι ότι σύντομα θα κατέρρεε. Η λανθασμένη αντίληψή τους ενισχύθηκε με το διχαστικό πραξικόπημα Ρόεμ τον Ιούλιο του επόμενου έτους. Αλλά μέχρι το 1936, συνειδητοποίησαν τελικά ότι ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν ένα φαινόμενο που θα μπορούσε να εξαλειφθεί μόνο με εξωτερική στρατιωτική επίθεση, την οποία ήταν αποφασισμένοι να χρησιμοποιήσουν κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες- με άλλα λόγια, όταν ο επανεξοπλισμός θα είχε ολοκληρωθεί και οι μάζες των εθνών σε άλλες χώρες θα

ήταν επαρκώς προετοιμασμένες να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους ως τροφή για κανόνια.

Οι Γερμανοί κατέθεσαν οικειοθελώς τα όπλα τους μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, κατόπιν εντολής του προέδρου των ΗΠΑ Γούντροου Ουίλσον, ο οποίος υποσχέθηκε ότι οι Σύμμαχοι θα ακολουθούσαν σύντομα με τα δικά τους προγράμματα αφοπλισμού. Αντ' αυτού, η Βρετανία και η Γαλλία όχι μόνο διατήρησαν τις ένοπλες δυνάμεις τους, αλλά συνέχισαν να τις αναπτύσσουν, χρόνια πριν ο Φύρερ γίνει καγκελάριος. "Ο γερμανικός λαός και η γερμανική κυβέρνηση δεν απαίτησαν απολύτως κανένα όπλο", δήλωσε σε μια διεθνή ραδιοφωνική εκπομπή της 16ης Οκτωβρίου 1933, "αλλά μάλλον ίσα δικαιώματα. Αν ο κόσμος αποφασίσει να εξαλείψει όλα τα όπλα μέχρι και το τελευταίο πολυβόλο, τότε είμαστε έτοιμοι να συμμετάσχουμε σε μια τέτοια σύμβαση. Αν ο κόσμος αποφασίσει να καταργήσει συγκεκριμένα είδη όπλων, τότε είμαστε έτοιμοι να τα απαρνηθούμε από την αρχή. Αλλά αν ο κόσμος αποφασίσει ότι μόνο ορισμένα έθνη μπορούν να οπλίσουν, αλλά άλλα όχι, τότε δεν είμαστε έτοιμοι να επιτρέψουμε να αποκλειστούμε ως λαός με θεμελιωδώς λιγότερα δικαιώματα".

Καθ' όλη τη δεκαετία του 1930, πρότεινε τη μία πρόταση μετά την άλλη για αμοιβαίο ευρωπαϊκό αφοπλισμό, για να βρεθεί ο ίδιος να διασύρεται από τον συμμαχικό Τύπο ως "πολεμοκάπηλος". Ήδη από το 1934, έδειξε τη σοβαρότητα των απώτερων προθέσεων του, ορίζοντας τον Joachim von Ribbentrop ως Ειδικό Επίτροπο για τον αφοπλισμό. Έντεκα χρόνια αργότερα, κατά τις τελευταίες ημέρες της διεθνούς σύγκρουσης που επεδίωκε να αποφύγει, ο Χίτλερ θυμόταν στη διαθήκη του: "Έχω κάνει τόσες πολλές προσφορές για τη μείωση και την εξάλειψη των εξοπλισμών, οι οποίες δεν μπορούν να εξηγηθούν για πάντα, ώστε η ευθύνη για το ξέσπασμα αυτού του πολέμου δεν μπορεί να βαραίνει εμένα. Επιπλέον, ποτέ δεν επιθυμούσα μετά τον πρώτο τρομερό Παγκόσμιο Πόλεμο να προκύψει ένας δεύτερος πόλεμος εναντίον της Αγγλίας ή ακόμη και της Αμερικής".

Έχοντας επίγνωση της διεθνούς αναταραχής κατά του δεόντως εκλεγμένου καθεστώτος του, ο Χίτλερ κινήθηκε γρήγορα για να εγκαθιδρύσει ειρηνικές σχέσεις με τους γείτονες της χώρας του. Η φασιστική Ιταλία ήταν ήδη εγκάρδια διατεθειμένη να αντιμετωπίσει τη Νέα Γερμανία για ιδεολογικούς λόγους. Αλλά η Γαλλία και η Αγγλία ήταν παλιοί εχθροί. Για να διαβεβαιώσει την τελευταία, έβαλε τον φον Ρίμπεντροπ να διαπραγματευτεί την αγγλογερμανική ναυτική συμφωνία στο Λονδίνο στις 18 Ιουνίου 1935. Μείωσε μόνιμα τον αριθμό των πολεμικών πλοίων της Kriegsmarine στο 35% της επιφανειακής χωρητικότητας του Βασιλικού Ναυτικού, αποδεικνύοντας έτσι την πρόθεση του Τρίτου Ράιχ να μην αμφισβητήσει ποτέ τη βρετανική θαλάσσια ισχύ. Η γενναϊόδωρη αυτή κίνηση δεν βρήκε, ωστόσο, ανταπόκριση. Μετά από δύο και πλέον χρόνια αμοιβαίων

διαπραγματεύσεων με τους Βρετανούς για τον αφοπλισμό, εκείνοι τον ενημέρωσαν με σαφήνεια ότι η Αγγλία δεν θα τηρούσε τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, την οποία είχε υπογράψει η ίδια, μειώνοντας τη στρατιωτική της παραγωγή, αλλά στην πραγματικότητα θα συνέχιζε να αναβαθμίζει και να επεκτείνει τις ένοπλες δυνάμεις της.

Με την ακατάπαυστη εβραϊκή διέγερση για πόλεμο να εντείνεται στη Βρετανία, όπως και αλλού, ο Χίτλερ ήξερε τώρα ότι έπρεπε να επανεξοπλίσει τη Βέρμαχτ, αν η Γερμανία επρόκειτο να έχει μια πιθανότητα να πολεμήσει ενάντια στον συνασπισμό των εβραϊκών κρατών που δημιουργούνταν γύρω του. Στους Γάλλους, σε μια μεγάλη προσπάθεια να κερδίσει τον παραδοσιακό εχθρό της Γερμανίας, παραιτήθηκε από κάθε διεκδίκηση σε αμφισβητούμενα εδάφη όπου εξακολουθούσαν να κατοικούν μεγάλοι πληθυσμοί συμπατριωτών του (όπως η Αλσατία της Λωρραίνης) και έκανε πολλές διπλωματικές κινήσεις προσέγγισης. Για παράδειγμα, "το 1935 είχε υποδεχθεί στο Βερολίνο με ιδιαίτερες τιμές μια αντιπροσωπεία Γάλλων τυφλών πολέμου με επικεφαλής τον βουλευτή Σκαπίνι, ο οποίος ήταν επίσης τυφλός", σύμφωνα με τον Leon DeGrelle. Και "οργάνωσε ένα προσκύνημα Γερμανών βετεράνων στο Ντουαμόν με σκοπό την αδελφοποίηση με τους πρώην Γάλλους αντιπάλους τους".

Από το 1928, πέντε χρόνια πριν ο Χίτλερ αναλάβει την εξουσία, τα γερμανικά ναυπηγεία κατασκεύαζαν ένα πολεμικό πλοίο που θα μπορούσε να αμφισβητήσει την κλάση *Dunkergue*, τον μεγαλύτερο τύπο οπλισμένου σκάφους του γαλλικού ναυτικού, αλλά διέταξε τη διάλυσή του ως χειρονομία ειρήνης. Οι πολιτικοί του Παρισιού απάντησαν σε αυτές τις κινήσεις με τη σύναψη στρατιωτικής συμμαχίας με την κομμουνιστική Ρωσία που στρεφόταν ειδικά κατά του Ράιχ. Οι ενέργειές τους δεν είχαν καμία απολύτως σχέση με τη διπλωματία του Χίτλερ, αλλά στόχευαν αποκλειστικά στη συντριβή της Γερμανίας. Πολλοί Γάλλοι ήταν τρομοκρατημένοι από την εξωφρενική συμπεριφορά της κυβέρνησής τους. "Από εδώ και πέρα", αναφώνησε ο πολιτικός Μπενουά-Μετσέν μετά την επικύρωση του γαλλοσοβιετικού συμφώνου στις 27 Φεβρουαρίου 1936, "βρισκόμαστε σε μια επικίνδυνη κατηφόρα".

Ακόμα και οι Βρετανοί πίστευαν ότι οι Γάλλοι το είχαν παρακάνει. Ο υπουργός Εξωτερικών τους, Sir John Simon, είπε στον πρεσβευτή του στη Γαλλία να "γνωστοποιήσει με σαφήνεια ότι η Αγγλία ενοχλείται βλέποντας τη Γαλλία να συνάπτει μια συνθήκη η οποία θα μπορούσε τελικά να οδηγήσει σε συμμετοχή σε πόλεμο κατά της Γερμανίας υπό όρους που είναι ασυμβίβαστοι με την παράγραφο δύο του Συμφώνου του Λοκάρνο". Η παράγραφος στην οποία αναφερόταν ο Σάιμον όριζε ότι οι υπογράφωντες, μεταξύ των οποίων ήταν και η Γαλλία, δεσμεύονταν να μην συμμαχήσουν ποτέ με κανένα κράτος με σκοπό την περικύκλωση άλλης χώρας. Οι Γάλλοι δεν είχαν τίποτα να κερδίσουν και τα πάντα

να χάσουν (πράγμα που τελικά έκαναν) με το να ευθυγραμμιστούν με τον Στάλιν ενάντια στα δικά τους, ζωτικά συμφέροντα. Ένα τέτοιο αυτοκτονικό σύμφωνο με τον Διάβολο θα μπορούσε να εξυπηρετήσει μόνο τους Εβραίους, οι οποίοι ξεδιπλώνονταν ανοιχτά σε κάθε συμμαχική και ουδέτερη χώρα για έναν "ιερό πόλεμο" κατά της Γερμανίας, ανεξάρτητα από το διεθνές δίκαιο ή τις θυσίες που θα υφίσταντο οι Εθνικοί για να γίνει ο κόσμος ασφαλής για τον Εβραϊσμό.

Για να αποδείξει ότι δεν πτοήθηκε από τέτοιες γκανγκστερικές τακτικές, στις 7 Μαρτίου, ο Χίτλερ έστειλε τα στρατεύματά του να ανακαταλάβουν τη Ρηνανία. Η ίδια η ονομασία της την αναγνώριζε ως γερμανική και όχι ως γαλλική. Ως μέρος της λείας που τους είχαν υποσχεθεί οι πολεμοκάπηλοι που συνέταζαν τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, οι πολιτικοί του Παρισιού, ορμώμενοι από την απληστία και την αιώνια εκδίκηση, είχαν αποσπάσει τη Ρηνανία από τη μεταπολεμική Γερμανία που είχε καταπλακωθεί από την ήττα. Τα ίδια ειδησεογραφικά μέσα που ούρλιαζαν με οργή για την "εισβολή" του Χίτλερ στη Ρηνανία δεν τύπωσαν ποτέ ούτε μια λέξη για "την εκδίωξη χιλιάδων και χιλιάδων οικογενειών από τα σπίτια τους" από τους Γάλλους (Brinkley, 9). Για να ταπεινωθούν ακόμη περισσότερο οι ανυπεράσπιστοι κάτοικοι της Ρηνανίας, είχαν χρησιμοποιηθεί ως στρατεύματα κατοχής μαύροι αποικιοκράτες στρατιώτες από το Σουδάν.

Αυτό το κατάπτυστο μέτρο εξόργισε τους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο και εξέθεσε τους Γάλλους ως καθοδηγούμενους αποκλειστικά από το ανεγκέφαλο μίσος. Σε μια δήλωση του Βρετανικού Ραδιοφωνικού Ιδρύματος, ο διάσημος θεατρικός συγγραφέας, Τζορτζ Μπέρναρντ Σο, καταδίκασε τη γαλλική κατάληψη της Ρηνανίας με ένοπλους νέγρους, καθώς "δεν έπαιζε το παιχνίδι του δυτικού πολιτισμού". Η "επαναστρατιωτικοποίηση" του Ρουρ από τον Χίτλερ ανέτρεψε αυτή την επαίσχυντη κατάσταση και έστειλε ένα σαφές μήνυμα στους Γάλλους πολιτικούς: Αν προκαλούσαν μια αντιπαράθεση, θα ήταν οι πρώτοι που θα ένιωθαν τις συνέπειές της. Εκείνοι υποχώρησαν, αλλά ο κόσμος είχε εισέλθει στην "επικίνδυνη κατηφόρα" προς τον πόλεμο.

Δεν μπορεί να τονιστεί πολύ έντονα ότι ο Φύρερ αποφάσισε τον γερμανικό επανεξοπλισμό αυτή τη στιγμή μόνο λόγω των αδιάκοπων γαλλικών απειλών και της σταθερής απροθυμίας του να αναζητήσει ειρηνικές λύσεις για τα διεθνή προβλήματα. Ενώ εκείνος επεδίωκε τη συμφωνία με όλους τους άριους λαούς λόγω των συγγενικών δεσμών αίματος και πολιτισμού, οι πολιτικοί των Συμμάχων σκέφτονταν μόνο την καταστροφή κάθε απομεινάρι του εθνικοσοσιαλισμού κατ' εντολή των Εβραίων πληρωτών τους, οι οποίοι είχαν ήδη κηρύξει τον πόλεμο στον γερμανικό λαό. Το ίδιο πολεμικό πλοίο που ο Χίτλερ είχε προηγουμένως διατάζει να διαλυθεί ως ένδειξη καλής θέλησης προς τη Γαλλία, διέταξε τώρα να ξαναχτιστεί. Λίγα χρόνια αργότερα, οι Σύμμαχοι θα πλήρωναν ακριβά την άρνησή τους να δεχτούν το κλαδί ελιάς του, όταν το πανίσχυρο θωρηκτό *Scharnhorst* θα

γινόταν η μάστιγα και ο εξευτελισμός τους στη θάλασσα.

Ενώ οι γαλλικές πολιτικές μαριονέτες του διεθνούς εβραϊσμού έπαιζαν με τη φωτιά, ένας μαρξιστικός συνασπισμός στην Ισπανία έκλεψε τις εθνικές εκλογές της χώρας αυτής μέσω της τρομοκρατίας και της διαφθοράς. Αν και η πλειοψηφία των Ισπανών ψήφισε διαφορετικά, οι κομμουνιστές και οι αναρχικοί είχαν το *θράσος* να ονομάσουν τη νέα τους συμμαχία "Λαϊκό" Μέτωπο. Η κυβέρνηση στη Μαδρίτη ήταν έτοιμη να καταληφθεί από αυτή την μπολσεβίκικη συμμορία, όταν ξέσπασε μια πραγματική λαϊκή εξέγερση εναντίον της. Μέχρι το καλοκαίρι του 1936, η Ισπανία βρισκόταν στη δίνη του εμφυλίου πολέμου. Της πατριωτικής αντίστασης ηγήθηκε ο Χοσέ Αντόνιο ντε Ριβέρα, ιδρυτής του Φαλαγγιστικού Κινήματος, της ισπανικής εκδοχής του φασισμού. Η εκτέλεσή του από ένα κομμουνιστικό δικαστήριο καγκουρό πυροδότησε την εθνική αντίσταση.

Στις 26 Ιουλίου, οι άγρυπνοι Σοβιετικοί εκμεταλλεύτηκαν την εσωτερική δυσπραγία της Ισπανίας, την οποία θεώρησαν ως ευκαιρία για να εδραιώσουν το από καιρό ονειρεμένο στήριγμά τους στη Δυτική Ευρώπη. Ο Στάλιν έστειλε "στρατιωτικούς συμβούλους" και υλικό στους μαρξιστές Ρεπουμπλικάνους. Σύντομα, όχι μόνο οικονομική βοήθεια, αλλά και όπλα--συμπεριλαμβανομένων των τελευταίων μαχητικών και βομβαρδιστικών της Κόκκινης Πολεμικής Αεροπορίας--έφτασαν στην Ισπανία από την ΕΣΣΔ. Για να αντιμετωπίσουν αυτή την εισροή ανδρών και όπλων, οι εθνικιστές έπρεπε να μεταφέρουν αμέσως τον στρατό τους από το Μαρόκο στα πεδία μάχης της Ιβηρικής, αλλά δεν είχαν τα μέσα για να το κάνουν.

Ο απελπισμένος Φρανσίσκο Φράνκο, εκπροσωπώντας τα πατριωτικά συμφέροντα της χώρας του, απηύθυνε έκκληση για βοήθεια στον Μουσολίνι και τον Χίτλερ. "Θα μπορούσαμε εμείς οι φασίστες να αφήσουμε χωρίς απάντηση αυτή την κραυγή", ρώτησε πέντε χρόνια αργότερα ο Ντούτσε, "και να παραμείνουμε αδιάφοροι μπροστά στη διαιώνιση τέτοιων αιματηρών εγκλημάτων που διαπράττονται από τα λεγόμενα "Λαϊκά Μέτωπα"; Θα μπορούσαμε να αρνηθούμε να δώσουμε τη βοήθειά μας στο κίνημα της σωτηρίας που είχε βρει στο πρόσωπο του Αντόνιο Πρίμο ντε Ριβέρα τον δημιουργό του, ασκητή και μάρτυρα; Όχι. Έτσι, η πρώτη μας μοίρα πολεμικών αεροσκαφών αναχώρησε στις 27 Ιουλίου 1936, και κατά τη διάρκεια της ίδιας ημέρας είχαμε τους πρώτους νεκρούς μας".

Από την πλευρά του, ο Φύρερ διέταξε έναν αεροπορικό στόλο μεταγωγικών αεροσκαφών στη Βόρεια Αφρική, από όπου μετέφεραν τον εθνικιστικό στρατό στην Ισπανία ακριβώς εγκαίρως για να αποτρέψουν την κατάληψη της Ιβηρικής από τους Κόκκινους. Ο Αδόλφος Χίτλερ οραματίστηκε έτσι και έθεσε σε εφαρμογή την πρώτη στρατιωτική αερομεταφορά στην ιστορία. Δεν έσωσε μόνο την Ισπανία, αλλά τελικά όλη την Ευρώπη από το να μετατραπεί σε προέκταση

της Σοβιετικής Ένωσης. Όπως παρατήρησε αργότερα ο Φύρερ, "ο Φράνκο θα έπρεπε να χτίσει ένα μνημείο για το Ju-52". Το Junkers Ju-52, γνωστό από τα πληρώματά του ως *Tante Ju* ή "θεία Ju", ήταν το αεροσκάφος που μετέφερε τα εθνικιστικά στρατεύματα από το Μαρόκο.

Τα επόμενα τρία χρόνια, ο ισπανικός εμφύλιος πόλεμος απειλούσε να μετατραπεί σε παγκόσμια πυρκαγιά, καθώς ο Στάλιν κλιμάκωνε την υποστήριξη προς τους Ρεπουμπλικάνους. Σε αυτούς προσχώρησαν κομμουνιστές εθελοντές από το εξωτερικό, συχνά με τη συγκαλυμμένη ευλογία και βοήθεια των χωρών τους. Υπό την ελάχιστη συγκαλυμμένη αιγίδα του Εβραίου πρωθυπουργού της Γαλλίας, Λεόν Μπλουμ, περνούσαν ανεμπόδιστα τα ισπανικά σύνορα. Άλλοι ήρθαν από τόσο μακριά όσο οι Ηνωμένες Πολιτείες, όπου τα μέλη κάτι που ονομαζόταν "Ταξιαρχία Αβραάμ Λίνκολν" (μια προσωποποίηση του εβραϊκού κομμουνισμού, αν υπήρξε ποτέ) είχαν ελεύθερη πρόσβαση στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο, παρά την "επίσημη" δημόσια πολιτική του Ρούσβελτ για μη επέμβαση.

Αλλά και οι εθνικιστές προσέλκυσαν τους εθελοντές τους, από τους φασίστες της Ιρλανδίας με τα μπλε πουκάμισα και τα ιταλικά μαύρα πουκάμισα μέχρι τους Πολωνούς πιλότους και τους Ρώσους ομογενείς. Μεταξύ αυτών ήταν και οι αεροπόροι της γερμανικής *Λεγεώνας Κόντορα*, η οποία έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του πολέμου, κερδίζοντας την αεροπορική υπεροχή υπέρ των Εθνικιστών. Το επικό έπος τους ήταν το *Flowering Rifle* του Roy Campbell, ενός από τα μεγάλα ονόματα της αγγλικής ποίησης του 20ού αιώνα και ενός από τους Βρετανούς εθελοντές του Φράνκο.

Στις 27 Απριλίου 1937, οι εφημερίδες σε όλο τον κόσμο γέμισαν με οργή για την αεροπορική επιδρομή στην ανυπεράσπιστα βασκική πόλη Γκερνίκα. Ανατριχιαστικές φωτογραφίες 6.000 νεκρών γυναικών και παιδιών εμφανίστηκαν συνοδευόμενες από πρωτοσέλιδα που κατηγορούσαν τους "Ναζί δολοφόνους" ότι προκάλεσαν αυτή την τρομερή τραγωδία. Ενώ οι δημοσιογράφοι στη Γαλλία, την Αγγλία, τη Ρωσία και την Αμερική κατέβαλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για να φουντώσει η κοινή γνώμη εναντίον των Γερμανών, οι πιλότοι της *Λεγεώνας Κόντορα* προβληματίζονταν, γιατί ποτέ δεν βομβάρδισαν τη Γκερνίκα. Οι στόχοι τους είχαν περιοριστεί σε προπύργια των Ρεπουμπλικανών γύρω από την κοντινή πόλη του Μπιλμπάο. Αν και οι νεκροί πολίτες της Γκερνίκα ήταν αρκετά πραγματικοί, στην πραγματικότητα είχαν σφαγιαστεί από κομμουνιστικές ομάδες κρούσης, οι οποίες μετέτρεψαν τις δικές τους θηριωδίες σε αντιφασιστική προπαγάνδα. Τους βοήθησε και τους βοήθησε, φυσικά, ο σε μεγάλο βαθμό συμπαθής παγκόσμιος Τύπος, στους αναγνώστες του οποίου δεν δόθηκε η ευκαιρία να μάθουν για αντίθετα στοιχεία ούτε από τους Γερμανούς ούτε από τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό. Η συναίνεση των κομμουνιστών και των μέσων ενημέρωσης στη διαστρέβλωση της αλήθειας εναντίον των εθνικοσοσιαλιστών

ήταν αρκετά συνηθισμένη από τη στιγμή που ο Αδόλφος Χίτλερ ανέπτυξε την ιδεολογία του το 1920. Αλλά με τη Γκουέρνικα, το εύρος της εξαπάτησης έφτασε σε ένα πρωτοφανές μέγεθος που θα επαναλαμβανόταν και θα επεκτεινόταν συνεχώς καθ' όλη τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, μέχρι και σήμερα. Η μεγάλη αλήθεια του ισπανικού εμφυλίου πολέμου ήταν ότι κερδήθηκε από πατριωτικά στοιχεία από όλη την Ευρώπη με ένα νέο συνεργατικό πνεύμα που ξεπερνούσε τις μικροπρεπείς, σοβινιστικές διαιρέσεις του παρελθόντος.

Αυτή η αλήθεια δραματοποιήθηκε τον Απρίλιο του 1939, όταν οι νικηφόρες δυνάμεις του στρατηγού Φράνκο οργάνωσαν μια γιγαντιαία διαδήλωση στους δρόμους της Μαδρίτης. Ισπανοί φαλανγκιστές και Ιταλοί φασίστες παρέλασαν μαζί με Γερμανούς λεγεωνάριους Κόνδορες και εθελοντές που εκπροσωπούσαν πολλές άλλες ευρωπαϊκές εθνικότητες. Είχαν αποδείξει ότι οι χειρότεροι εχθροί της φυλής τους μπορούσαν να νικηθούν με το να σταθούν ενωμένοι ως Άριοι πολεμιστές --μια απόδειξη που επικύρωσαν και πάλι σε λίγα χρόνια που θα ακολουθούσαν.

Αφού απέτυχαν να συντρίψουν τον φασισμό και τον εθνικοσοσιαλισμό στην Ισπανία, οι απογοητευμένοι Εβραίοι και οι λακέδες τους έψαχναν άλλες ευκαιρίες για να αναζωπυρώσουν τον "ιερό τους πόλεμο". Βρήκαν δύο στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη.

